

rech pro podřadění pod zákon směřodatných, aniž je však nutno, jeho vědomí o tom, že a pokud ten který počín naplňuje a kryje právnícky příslušný znak zákonný. Případný omyl pachatelův v ohledu tom zakládal by jen neomluvitelný omyl právní (§§y 3 a 233 tr. zák.), nikoliv však omyl o skutkových okolnostech, jaký má na zřeteli písm. e) Šu 2 tr. zák. Obžalovaná také nikdy netvrdila a nelze o ní dle zjištěného stavu věci ani za to míti, že by si nebyla uvědomila, že svým činěním klade fyzický odpor úřednímu výkonu exekučního orgánu.

Čís. 1840.

Ke skutkové podstatě zločinu veřejného násilí podle Šu 87 tr. zák. stačí úmyslné činění pachatelovo s vědomím, že činění to je způsobitelným přivoditi některé z nebezpečí Šu 85 b) tr. zák.; nevyžaduje se, by nebezpečí to bylo bezprostředním a přímým následkem dotyčného činění.

(Rozh. ze dne 29. prosince 1924, Zm I 322/24.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaných do rozsudku zemského trestního soudu v Praze ze dne 7. dubna 1924, jímž byly stěžovatelky uznány vinnými zločinem veřejného násilí podle Šu 87 tr. zák.

D ů v o d y:

Zmateční stížnosti, uplatňující jedině důvod zmatečnosti podle Šu 281 čís. 9 a) tr. ř., nelze přiznati oprávnění. Pokud se vývody snaží doličiti beztrestnost činů, stěžovatelkám za vinu kladených, vycházejíce z názoru, že skutková podstata zločinu podle Šu 87 tr. zák. vyžaduje jednak, by nebezpečí újmy, v Šu 85 písm. b) tr. zák. naznačené, vzešlo přímo z pachatelova jednání (přímá příčinná souvislost), tak že nebezpečím může podle zákona býti jedině utváření se poměrů, z nichž plyne obava dotčené újmy bez zasahování třetích osob činností, vyplývající z konkrétní zločinné vůle a úmyslu těchto třetích osob, jednak aby pachatel musel nejen věděti, že může vzniknouti dotyčné nebezpečí, nýbrž též ch t í t i je přivoditi, stačí na vyvrácenou odkázati netoliko na důvody rozhodnutí bývalého nejvyššího soudu vídeňského, stížností samou citovaných, nýbrž i na stálou judikaturu tohoto Nejvyššího soudu, došedší výrazu v rozhodnutích, uveřejněných ve Sb. n. s. č. 491, 642, 854 a 939, od níž odchýliti se nemá zrušovací soud ani v tomto případě příčiny. Nálezací soud, spatřuje skutkovou podstatu zločinu Šu 87 tr. zák. stěžovatelkám za vinu daného v tom, že obžalované svým jednáním a svými výroky, ze zlomyslnosti se stavšími, ač si způsobilosti jich, přivoditi nebezpečí Šu 85 c) tr. zák., byly vědomy, stupňovaly nepřátelskou náladu rozlíceného davu proti Dru Františku S-ovi tak hrozivě, že Dr. S. čekal za daného stavu věci každou chvíli ránu nožem, právem postavil se na stanovisko, že ke skutkové podstatě stačí úmyslné činění pachatelovo s vědomím, že činění to je způsobitelné přivoditi některé z nebezpečí Šu 85 b) tr. zák., při čemž se nevyhledává,

by nebezpečí to bylo přímým, bezprostředním následkem toho činění. Bezpodstatnou jest také další výtká, že nebezpečí, které soud přiřítá výkřikům obviněných, bylo tu objektivně již od samého počátku objevení se osoby Dra S-a, takže prý nelze tvrditi, že obviněné způsobily nebezpečí, zmíněné v Šu 85 písm. b) tr. zák., zvláště když prý je zjištěno, že celý zástup po spatření Dra S-a hnál se za ním, že se ze zástupu volalo »zrádce« a »zabte ho«, tedy naprosto podobné výkřiky, jaké za vinu kladeny stěžovatelkám. Stížnost přehlíží, že rozsudek výslovně zjišťuje, že jednání obou obžalovaných a jich výkřiky měly za následek, že nepřátelská nálada proti Dru S-ovi byla značně stupňována. Již toto zvýšení nebezpečí stačí však se stanoviska Šu 87 tr. zák., jak vychází z obdobného ustanovení Šu 335 tr. zák. Pokud zmateční stížnost konečně vytýká, že nalézací soud nepřihlédl u Františky L-ové k tomu, že se obmezila na pouhý výkřik: »My tě z Prahy vyprovodíme, že se sem neopovážíš vrátit,« dále vůbec s davem nešla a účast na jiných činech a výkřicích nejevila, a že nelze proto ani subjektivně odůvodniti, že Františka L-ová měla vědomí, že vznikne zákonem vytkené nebezpečí z jejího počínání, sluší poukázati k tomu, že i to, co nalézací soud zjišťuje o jednání této obžalované, zakládá podle toho, co uvedeno, po objektivní stránce skutkovou podstatu zločinu podle Šu 87 tr. zák. Že pak i obžalovaná Františka L-ová měla vědomí, že její jednání je způsobilé, přivoditi nebezpečí zákonem předpokládané, nalézací soud, jak již uvedeno, výslovně zjišťuje a případně odůvodňuje.

Čís. 1841.

V žádosti obžalovaného o doručení rozsudku a zřízení obhájce k sepsání zmateční stížnosti jest spatřovati opověď zmateční stížnosti. (§ 284 tr. ř.).

(Rozh. ze dne 30. prosince 1924, Zm I 767/24.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl v neveřejném zasedání zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského jakožto nalézacího soudu v Hoře Kutné ze dne 12. září 1924, jímž stěžovatel byl vinným uznán zločinem podvodu ve smyslu §§ 197, 199 a) tr. zák. a utrhaním na cti ve smyslu Šu 209 tr. zák., a uvedl v otázce, o níž tu jde, v

důvodech:

Především nutno zkoumati, zda byla zmateční stížnost vůbec podána včas: Stěžovatel, obdržev původně pouze právní poučení ohledně rozsudku pro zmeškání, nikoliv však opis tohoto rozsudku, žádal dne 13. října 1924 protokolárně, by mu byl rozsudek správně doručen a, by mu ustanoven byl i obhájce chudých, který by mu napsal zmateční stížnost. Žádosti této bylo soudem vyhověno, opis rozsudku byl dne 25. října 1924 stěžovateli doručen a dne 3. listopadu 1924 pak provedení zmateční stížnosti, jednak soudem ustanoveným obhájcem písemně po-